

dette Forſlag, at Jordfæſtellen ſkal foregaa, maa jeg forſt gøre en formel Bemærkning, og det er da den, at ſelv om det er blevet ſagt af det berede Medlem, at de Medlemmer, der ſtemme for en Del af det, ſom det er vedtaget, ſkal gennemføres, ſtemme ogſaa for det hele, ſaa maa jeg dog dertil ſige, at den Opfattelse kan ikke holde Stik. Følgen vilde jo ſaa blive den, at vi, ſom ſe anderledes paa Forholdene, heller ikke kunne ſtemme mod Gendarmproviſoriet og de øvrige Proviſorier, naar de komme for; thi det maa jo ogſaa være med i Overenſtomſten. Nej, vi maa ſe paa enhver Sag, ſom foreligger, paa den Maade, at vi ſe paa dens Indhold og hvilken Forbindelse den har med det proviſoriske System, og derefter maa vi træffe vor Afgørelſe. Nu er jo Spørgsmaalet alene det, om man kan ſtemme for den Beſlutning, ſom her foreligger, det er det, der alene ligger for i Øjeblikket. Jeg maa da tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, da det foreliggende Forſlag efter min Opfattelse ikke jordfæſter det, man har ment, at det ſkulde jordfæſte, nemlig det proviſoriske System. Denne Beſlutning er efter min For- mening ikke af nogen ſynderlig Vægt; det eneſte, den kan gøre, er, at den kan blænde Befolkningens Øine, ſaa at den tror, at Proviſoriet ikke kan opſtaa paa ny, men det vil jeg ikke være med til at ſige. Jeg vil for mit Vedkommende uden nogen ſom helſt stærke Ord lægge det aldeles klart for, hvorledes jeg opfatter Sagen, thi ellers tror jeg, at jeg over for den Befolkning eller over for den Kreds, ſom jeg nærmest ſlutter mig til, ikke vil have bidraget mit til at klare Stillingen, ſom den i Virkeligheden foreligger. Der er nok blevet ſagt, at man ikke har vedtaget noget angaaende Proviſoriet og om dets Oprindelse, og derom ſkal jeg ikke ſtride med den ene eller den anden, men Faktum er dette, at det, man har ført Strid om i de forløbne Aar, er, om man vil bevilge noget til Proviſorierne og til deres Fortſættelse, og det kan da ikke nægtes, at Folketinget eller Oppositionen fuldt ud ligger under paa dette Spørgsmaal. Naar man nu mener, at man gennem Beſlutningen og da nærmest gennem dens Punkt 1, angaaende den midlertidige Finanslov, har udelukket Proviſoriet for Fremtiden, ſaa tager man ſtorlig fejl. Dette er et ikke uvigtigt Spørgsmaal at ſaa afgjort. Det er Manglen af de midlertidige Love eller Manglen af en Overenſtomſt om midlertidige Love, der har været Anledningen til, at vi have ſaaet Proviſorierne. Der kan jo have været Strid om dette eller hint Punkt, men det er Manglen af midler-

tidige Finanslove, ſom har været det ſidſte, der har bevirket, at vi ere come ud i det ſaakaldte tomme Rum. Maa jeg drage i Grindring, hvorledes Forholdet var i 1877, og hvor lidt der da ſkulde til, for at Regeringen ikke vilde tage Sagen i ſin Haand, og forlange en Forlængelse af den midlertidige Finanslov. Som de Herrer ville erindre, afholdt Folketinget Møde den 31te Marts 1877 angaaende Indſtillingen fra det Fællesudvalg, der var nedſat til at behandle Finanslovsforſlaget. Der var ikke opnaaet Enighed. Venſtre afholdt Folketingets Standpunkt, og Høire afholdt Landſtingets. Man vedtog at begære Afſlutning af Forhandlingerne, og denne blev vedtagen med 62 Stemmer mod 20. Under Afſtemningen herover forlangte Førſteministeren Ordet, hvilket han ſelvfølgelig ikke kunde ſaa imod Forretningsordenen. Nu bliver det jo ſagt, at da det var Finansaarets ſidſte Dag, var der ikke Tid til at ſaa en midlertidig Lov vedtaget. Dette er imidlertid ikke rigtigt, thi man havde allerede vedtaget en midlertidig Lov, der gjaldt til den 15de April. Der havde alſaa været god Tid. Men paa Grund af denne Afſtemning, og paa Grund af, at Førſteministeren blev mer eller mindre ubehagelig berørt, for at bruge et mildt Udtryk, over, at han ikke fik Ordet, ſkulde vi have et Proviſorium. Det tør jeg beſtemt ſige. Det finder ſit Udtryk ved en senere Behandling i den næſte Samling. Da Finansloven for 1877-78 var til første Behandling den 5te November 1877, udtalte Førſteministeren ſig ſaaledes: „Derſom nogen i øvrigt ſkulde ville — hvad jeg ikke vil antage — drage Rigtigheden af den Udtalelſe af mig i Tvivl, at denne Afſtemning her i Tinget den 31te Marts var den virkelige Grund til, at ikke et yderligere Forſøg paa at tilvejebringe en midlertidig Bevillingslov blev gjort, ſaa foreligger der paa rette Sted utvivlsomt Bevis i ſaa Henſeende“. Dette „rette Sted“ maa efter alt at domme være Statsraadet. Dette er imidlertid ikke nok, at det var vedtaget i Statsraadet, at den midlertidige Lov ſkulde forelægges, men Førſteministeren paatager ſig et ſtort Anſvar ved ſin Udſærd, thi ſelv om han føler ſig ubehagelig berørt ved, at man forlanger en Afſlutning af Forhandlingerne, ſom bevirker, at han ikke kan ſaa Ordet, og ſelv om han ſkulde tro, at der dert ſkulde ligge en Tilkendegivelse af, at Folketinget ikke vil have mere med Ministeren at gøre, ſaa er det dog hans Pligt, uagtet alt dette, at foretage det ſidſte Forſøg. Det blev ikke gjort, uagtet vi blev inde til den 4de April. Vi fik Ferie paa